

LBRIS

We know
books

JONATHAN SWIFT

CĂLĂTORIILE LUI GULLIVER

TEXT REPOVESTIT DE CATERINA FALCONI
ILUSTRAȚII DE DILETTA SARTORI

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE ADRIAN CUBOTARU

CUPRINS

CAPITOLUL I – PRIMA MEA AVENTURĂ FANTASTICĂ	7
CAPITOLUL II – VIAȚA MEA FERICITĂ ÎN LILIPUT	18
CAPITOLUL III – EVADAREA ÎN BLEFUSCU	25
CAPITOLUL IV – PE TĂRĂMUL URIAȘILOR	32
CAPITOLUL V – MICUȚA MEA DĂDACĂ	40
CAPITOLUL VI – VIAȚA LA CURTE	46
CAPITOLUL VII – ÎNSULA ZBURĂTOARE	56
CAPITOLUL VIII – ACADEMIA INVENTATORILOR	65
CAPITOLUL IX – CAII CEI ÎNTELEPTI	74
CAPITOLUL X – ÎNAPOI, ÎN ANGLIA	84

LIBRIS

We know
books

CAPITOLUL I

PRIMA MEA
AVENTURĂ
FANTASTICĂ

Mă numesc Lemuel Gulliver, sunt doctor și navigator. Am călătorit timp de șaisprezece ani și am văzut lumi minunate. Aventurile mele sunt atât de extraordinare, încât am hotărât să scriu o carte despre ele, pentru ca cititorii să le poată retrăi odată cu mine. Dacă răsfoiești acum aceste pagini, înseamnă că ideea mea a fost una fericită. Îți garantez că nu te vei plictisi.

Așadar, prieteni dragi, bine ați venit la bord, curând vom porni în larg! Dar încotro?

Spre Liliput, tărâmul unor bărbați și femei atât de mici, încât e nevoie de doisprezece liliputani care să urce unul pe umerii celuilalt pentru a fi de o înălțime cu mine! Pe atunci, eram căsătorit cu o femeie bună la inimă și, ca tânăr chirurg, practicam medicina într-un cartier foarte plăcut din Londra. Dar nu aveam prea mulți pacienți, de aceea nu pot spune că mă descurcam bine. Într-o seară, uitându-mă la vreascurile care trosneau în cămin, i-am zis nevastei mele: „Dragă, nu mai putem continua așa, aș vrea să mă fac din nou chirurg pe un vas maritim, dacă ești de acord. Leafa e bună, iar noi avem nevoie de bani. În afară de asta, mi-a plăcut întotdeauna marea”.

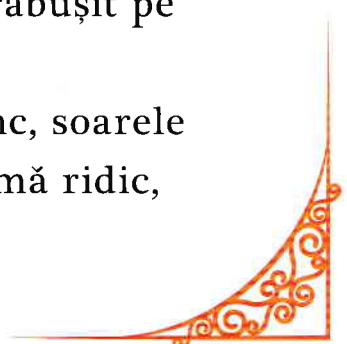
Soția nu s-a arătat prea încântată de idee, dar a fost nevoită să o accepte. Peste câteva săptămâni, eram deja pe bordului vasului „Antelope”, care urma să navigheze în Mările Sudului. Căpitanul era un om de treabă, iar marinarii, destul de pricepuți la meseria lor. Primele zile ale călătoriei au decurs fără peripeții, dar, în timpul unei furtuni năprasnice, vasul

a fost împins de valurile puternice într-o cu totul altă direcție. În scurt timp, corabia s-a lovit de o stâncă și s-a rupt în două. Câțiva membri ai echipajului, printre care și eu, am reușit să urcăm pe o barcă de salvare, dar și aceasta a fost răsturnată de valurile uriașe peste nicio jumătate de oră.

Tovarășii mei au fost înghițiți de ape, pe când eu am înotat din răspuțeri spre țărm. Plaja arăta pustie, iar eu, istovit de lupta cu valurile, m-am prăbușit pe nisip și am adormit buștean.

Când m-am trezit din somnul acela adânc, soarele era în zenit și strălucea orbitor. Am dat să mă ridic,

dar nu mă puteam mișca. Eram legat de jur-împrejur de mii de funii mici care mă țintuiseră de pământ. Am încercat să-mi mișc cel puțin capul, dar firele de păr erau și ele legate strâns cu o sumedenie de frânghii. „Ce mai e și cu drăcovenia asta?” mă întrebam eu, însăpăimântat de-a binelea. Auzeam și un zumzet în jurul meu, care devenea din ce în ce mai pronunțat, ca de la un roi de viespi. Credeam că deslușesc și niște voci de oameni, care vorbeau într-o limbă necunoscută.

Mai mult, simțeam că cineva se mișcă pe trupul meu, de pe piciorul stâng spre bărbie. M-am uitat în jos și am văzut un arcaș micuț care mă privea amenințător. Și nu era singur. În spatele lui se mai aflau alte făpturi mici, înalte de circa cincisprezece centimetri și înarmate până în dinți.

„Ahhhh!!!” Cum numai am scos un țipăt de groază,

creaturile acelea, care se urcaseră pe corpul meu cu atâta îndrăzneală, au luat-o iute la fugă, care încotro. Unul dintre omuleți s-a rănit, alunecând pe burtă și căzând rău la pământ – pățania am aflat-o mai târziu, chiar din gura lui.

Peste ceva timp, piticii s-au întors, iar în fruntea lor mergea un ins pleșuv, care și-a pus piciorul pe bărbia mea și a răcnit cu vocea lui stridentă și pătrunzătoare: „Hekinah degul!”.

Nu mai văzusem pitici ca aceia până atunci și nici nu auzisem vreodată limba lor. Neștiind ce aveau de gând să-mi facă, am început să mă răsucesc disperat pe toate părțile. Cu o smucitură, am izbutit să-mi eliberez brațul stâng din strânsoare, slăbind totodată funiile care îmi prinseseră părul de niște țărushi înfipti în pământ. Piticii au răspuns cu o ploaie de săgeți care mi s-au împlântat în braț și care mă înțepau ca niște

